

9 Μαΐου 2017

Η πρώτη μου συνάντηση με τον ιερέα τρόφιμο στο Δαφνί

[Ορθοδοξία](#) / [Ποιμαντική](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <https://www.pemptousia.gr/?p=158555>]

Και ξαναερχόμαστε πάλι από την αρχή στον Μακρινό με τον Γέροντα Δαμασκηνό να με καλεί να γίνω ιερέυς: εγώ θα πάω στον επίσκοπο και θα του πω καν' τον παπά ...; ...; Όμως εκοιμήθη ο μακάριος Δαμασκηνός και προστέθηκε στους Αγ. Πατέρες μας. Ο Χριστός σιώπησε χρόνια ώσπου αναπάντεχα ο Γρηγόριος καλείται να ποιμάνει μια δύσκολη περιοχή του κόσμου και αυτός καλεί και εμέ συγκυρηναίο. Τότε μου είπε: γράψε Ευάγγελε την ζωή του π. Νικολάου να την μοιράσουμε σαν ενθύμιο την ημέρα της χειροτονίας σου. Έτσι για υπακοή την έγγραψα εις αποκάλυψη της μυστικής εργασίας του. Και διαρκή υπόμνησή μου του τι είναι Ορθόδοξος παπάς.

ΙΕΡΕΥΣ ΤΙΣ ΤΟΥ 20ού ΑΙΩΝΟΣ

Τον είδα αιφνίδια μέσα στον τεράστιο θάλαμο με τα 65-70 κρεβάτια μέσα στο πανδαιμόνιο που κάνουν 70 άνθρωποι όταν μαζευόταν και στριμώχνονταν σε ένα μικρό χώρο. Το φως πολύ. Έμπαινε από τα μεγάλα παράθυρα με τα σιδερένια κάγκελα. Ήταν πρωί περίπου 9 η ώρα, όταν άνοιξε η βαριά πόρτα, εξωτερική, και ανεβήκαμε η νέα ομάδα των 10 φοιτητών, στο τμήμα αποτοξίνωσης στο Δαφνί. Πρόσωπα εκινούντο αέναα μέσα στο φαρδύ διάδρομο που άφηναν τα κρεβάτια τους. Άνθρωποι από όλα τα μέρη της πατρίδας και από πιο πέρα ακόμη. Με τις χαρακτηριστικές προφορές των Λαρισινών ή των Κρητικών και των νησιωτών. Κοντοί, ψηλοί, μελαχρινοί, άσπροι, αδύνατοι παχείς, πάσχοντες, όλος ο κόσμος αναγκασμένος να συμβιώνει.

Και μέσα σε αυτήν την άμπωτη και πλημμυρίδα των ανθρώπων ένας ψηλός ξανθωπός με μαύρα ρούχα και περιλαίμιο λευκό με λίγο υποτυπώδες γένι ξανθό άρχοντας, ατάραχος, γαλήνιος μέσα σ' αυτή την ταραχή. Κατάλαβα ότι επρόκειτο για ιερέα. Ευτυχώς είπα μέσα μου, ένας καθολικός ιερέας στο τμήμα αποτοξίνωσης. Ευτυχώς που δεν είναι ορθόδοξος. Να ξεφτιλιζόμαστε στους γιατρούς και στους συμφοιτητές μας!!! Ευτυχώς. Χωριστήκαμε σε δύο ομάδες, βάλαμε τις ιατρικές μας μπλούζες και με τον υπεύθυνο γιατρό προχωρήσαμε στο κρεβάτι του πρώτου ασθενούς. Τον φώναξε ο υπεύθυνος από την παρέα του, ήρθε ένας μικρός μαγκάκος από την Λάρισα ομιλητικός αλλά μαγκάκος. Δεν θυμάμαι

τίποτα από το πρώτο αυτό μάθημα ούτε γιατί ήταν μέσα ο ασθενής ούτε τι φάρμακα έπαιρνε απλώς στην ρύμη των λόγων του είπε. “Έχουμε και τον παπά να μας βοηθά και περνάμε καλά και ενώ έπρεπε να φύγουμε σε τρεις μήνες επισπεύσαμε το πρόγραμμα χάρις σ’ αυτόν και θα φύγω σε 1,5 μήνα”. Τότε με τάραξε ο λογισμός μου ένας καθολικός παπάς με το κουστουμάκι του βοήθησε αυτόν εδώ; Αδύνατον, ένας καθολικός παπάς!!!! Στην πρώτη μας αυτή συνάντηση ουδέν έπραξα παρ’ όλο τον φυσικό μου κοινωνικό χαρακτήρα. Έφυγα όταν τελείωσε ο υποχρεωτικός μου χρόνος της παρουσίας.

Στη δεύτερη επίσκεψη την επόμενη εβδομάδα πάλι τα ίδια, άλλος ασθενής και νέα αποκάλυψη: “ευτυχώς που έχουμε τον παπά και μας βοηθά ειδικά τα βράδια που μένουμε με τους εαυτούς μας, μας παρηγορεί, μας εμψυχώνει. Είναι δικός μας παπάς, ορθόδοξος!”

Ένα κρύο ρεύμα με διαπέρασε, γκρεμίστηκαν όλα, ο ευσεβισμός μου δεν μπορούσε να δεχτεί ότι ένας παπάς ορθόδοξος ήταν μέθυσος, είχε ανάγκη αποτοξίνωσης και βρισκόταν πίσω από τα σίδερα με άλλους παρανόμους, μέθυσους και ναρκομανείς. Ούτε καν σε κάποιο ιδιωτικό κέντρο αποτοξίνωσης. Η ιδέα που είχα για άσπιλη εκκλησία και οφειλόταν στη νεότητά μου ξεθώριασε απότομα. Τον πλησίασα, στεκόταν όρθιος και συνομιλούσε με έναν άλλο ασθενή, που έτρεμαν τα χέρια του. Συνομιλούσε απλά για το τίποτα, ο άλλος τον άκουγε, του έλεγε για τα προβλήματά του, του μιλούσε γρήγορα, ο παπάς άκουγε με μία απέραντη στοργή κοιτάζοντάς τον. Είχε πρόσωπο καθαρό, μάτια γαλάζια-θάλασσα, ηλικία 55 χρονών περίπου, χέρια άσπρα δάκτυλα μακριά, τέλος πάντων, όλα πάνω του είχαν κάτι το αρχοντικό. Του απάντησε σιγά με μια προφορά με αγγλική ηχώ. Ήταν ξένος. Παπάς ορθόδοξος ξένος.

Μόλις τελείωσε με τον άρρωστο στράφηκε σε μένα και με ρώτησε: «χάου αργίου?». Έμαθα ότι ήταν Έλληνας που γεννήθηκε στο εξωτερικό, οι γονείς του είχαν φύγει για την πέρα από τον Ατλαντικό Αμερική. Τον έστελναν όμως οι γονείς του στους παππούδες του στην Κατερίνη, έτσι είχε μάθει καλά ελληνικά και είχε ένα σύνδεσμο με την παράδοση της χώρας μας. Ένιωθα ήδη άνετα σαν να τον γνώριζα από χρόνια, είχαν φύγει όλοι οι ενδοιασμοί μου.

(συνεχίζεται)

<http://bit.ly/2pZesgp>